

УДК 291.6

DOI <https://doi.org/10.30970/PPS.2021.34.3>

МІЖНАРОДНА ДІЯЛЬНІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ: РЕЛІГІЄЗНАВЧИЙ АНАЛІЗ ДІЯЛЬНОСТІ БЛАЖЕННІШОГО ЛЮБОМИРА ГУЗАРА В ПИТАННЯХ ЄДНОСТІ ЦЕРКВИ, ДЕРЖАВИ ТА УКРАЇНСЬКОЇ ДІАСПОРИ

Володимир Вербицький

orcid.org/0000-0002-4832-9994

*Київський національний університет імені Тараса Шевченка,
філософський факультет, кафедра релігієзнавства
вул. Володимирська, 60, 01033, м. Київ, Україна*

У статті розглядається дуже важливий фактор діяльності визначної постаті Блаженнішого Любомира Гузара (Української греко-католицької церкви), який активно підтримував разом зі своїми послідовниками найбільш позитивні тенденції до розвитку та умиротворення України.

Нині міжнародна діяльність Української греко-католицької церкви є важливим фактором активної презентації основних напрямів української політики в релігійно-духовній сфері. Крім того, цей напрям діяльності церкви впливає не лише на духовну опіку та захист своїх віруючих за кордоном, місіонерську діяльність, дружнє спілкування з братськими церквами, діалог із духовними лідерами інших релігій, консультації з відомими державними та громадськими діячами, науковцями, політиками.

Метою статті є розгляд міжконфесійної проблематики, яка хвилює сучасне українське суспільство та її поєднання з європейською громадськістю.

Досліджуються вплив та результати круглого столу 26 лютого 2019 року, який провів Глава Української греко-католицької церкви Святослав Шевчук на тему «Україна сьогодні: Роль Української греко-католицької церкви у трансформації українського суспільства» в Резиденції Папи Римського Павла VI біля Ватикану. Блаженніший Святослав Шевчук звернув увагу на вирішення низки проблем в Україні міжнародного значення. Це, перш за все, подолання залишків пострадянського суспільства, проблеми корупції, породжені олігархічною системою, війна на сході України тощо. У дискусії взяли участь посли та представники посольств в Апостольській столиці з Німеччини, України, США, Угорщини, Австралії, Польщі, Литви, Італії, Португалії, Франції, Бельгії, представники Державного секретаріату Ватикану та інші.

Враховуючи, що Українська греко-католицька церква через свою соціально-політичну доктрину та відповідні моральні імперативи та оціночні судження опосередковано впливає на прийняття та реалізацію політичних рішень та політичну свідомість віруючих, можна стверджувати, що вона діє не лише як політичний актор, але також як виконавець соціальної місії, представляє українські інтереси на міжнародному рівні.

Ключові слова: Українська греко-католицька церква, Блаженніший Любомир Гузар, Церква, Держава, Діаспора, Культура, Цінності.

Українська греко-католицька церква (далі – УГКЦ) стала важливим явищем у незалежній Україні не лише в духовному житті України, але і в політичному, а також об'єктом прискіпливої уваги національних істориків, релігійних науковців, богословів, які докладають великих зусиль, щоб відтворити картину розвитку УГКЦ від Брестської унії до наших днів.

У зв'язку з цим розвідки з історії УГКЦ, опубліковані А. Васьковим, С. Кяк, Г. Лужницький, В. Марчук, І. Мончак, С. Мудрий, В. Пашенко, А. Сапеляк, були дуже важливими в дослідженні поставленої проблематики. Серед великого розмаїття спеціальних досліджень – тих, що стосувалися проблем розвитку організаційної структури УГКЦ, історії окремих єпархій, діяльності ієрархів, авторами яких були вітчизняні дослідники І. Андрухів, В. Бадяк, М. Гайковський, Б. Головін, Б. Гудзяк, М. Дімід, О. Єгрешій, О. Касков, І. Луцький, М. Лисенко, Л. Недавня, І. Пилипів, І.Я. Скоциляс, І.Б. Скоціляс, Н. Стоколос, Я. Стоцький, О. Турій, І. Химка та багато інших.

Нині Українська греко-католицька церква налічує понад 3000 конгрегацій, які діють не лише в Західній Україні, як прийнято думати. Також є єпархії УГКЦ у Буенос-Айресі (Аргентина), Курітібі (Бразилія) та Мельбурні (Австралія). Українські греко-католики також мають громади в Литві, Латвії, Естонії, Австрії, Парагваї, Венесуелі, Португалії, Італії, Іспанії, Греції, Швейцарії, Бельгії, Казахстані.

За роки незалежності зросла роль релігії в суспільно-політичному житті України, давши новий поштовх науковим дослідженням у сфері відносин між церквою, державою та суспільством. Дослідники А. Колодний, В. Шевченко, В. Єленський, С. Здіорук, Н. Стоколос, М. Рибачук та ін. у своїх працях приділяли значну увагу діяльності українських церков та провели ґрунтовний порівняльний аналіз впливу кожної з них на українське суспільство.

На думку церковних та світських вчених, існувало кілька соціально-економічних та політичних причин, які спричинили союз православних із Римом. Одним з найбільших недоліків у житті православної церкви в Україні у XVI столітті був світський патронаж. Королі мали право дарувати світським особам так звані «духовні столиці» та «духовні хліби», які мали привілеї та заслуги перед державою та королем, а не перед церквою. Ці люди, як правило, не мали «духовного поклонання», не завжди розуміли і цінували церковну службу, лише дбали про матеріальні блага, які давали їм високі церковні посади. У XVI ст. православна церква в Україні пережила кризу. Митрополіти та єпископські кафедри охоплюють людей без досвіду, абсолютно світських та часто аморальних. Це видно на прикладі королів, князів, різних польських, литовських, українських магнатів та дворян, які зловживали правом заступництва над церквою у своїх маєтках та у своїй сфері впливу.

Як наслідок, деморалізація та безладдя відбуваються на нижчих етапах церковного життя. Друга причина, яка дезорганізувала церковне життя в Україні, – це втручання у церковні справи братств. Церковні братства були світськими громадсько-релігійними об'єднаннями, вони мали великі заслуги в розвитку освіти, культури, пробудження та організації національного релігійного життя в Україні. Були й інші причини, які штовхали ієрархів Української церкви до Брестської унії. Вони побачили мізерне духовне ставлення східних патріархів до Української церкви, зокрема Константинополя, під юрисдикцією якого вони знаходились.

Унія викликала надію на зрівняння прав та привілеїв приниженої Української церкви з пануючою Римо-католицькою церквою. Союз мав захистити Українську церкву від агресивних зазіхань «Третього Риму», тобто Московського патріархату (утвореного в 1589 р.), звільнити від анемічної опіки «Другого Риму», тобто Константинопольський патріархат уособлював Вселенську Церкву під керівництвом Петра-намісника, тобто римського первосвященника. Унія мала надати моральну підтримку Українській церкві та наділити її місією бути справжньою православною, ідеєю єдності християнських церков у Східній Європі.

З середини XIX ст. греко-католицькі священники перестали орієнтуватись на католицькі держави, а уніатська церква почала активніше захищати інтереси українського народу. На початку XX ст. греко-католицизм процвітав завдяки діям митрополита Андрія Галицького Андрія Шептицького.

Українська греко-католицька церква завжди займала рішучу проукраїнську позицію у підтримці культурних та духовних цінностей українського народу. Наприкінці та на початку XX ст. у філософсько-релігійному розумінні союзу держави, церкви та діаспори виникла нова унікальна комбінація як взаємозалежні фактори створення державності – активна співпраця релігійного та політичного життя відповідно до вчення Блаженнішого Любомира Гузара.

На відміну від поширеної думки, релігія не ізольована від політичного життя. Релігійні доктрини, притаманні нашій епосі, є важливим фактором, що визначає як тенденції розвитку суспільного життя, так і специфіку перебігу політичного процесу окремої держави. Останнє дає підставу для аргументації дослідників про те, що триває процес модернізації релігії, і в XXI ст. він продовжуватиме визначати характер політичних та міжнародних відносин.

Любомир Гузар послідовно захищав феномен створення та існування УГКЦ як головного «центру» збереження та поширення української культури, традицій та мови, що, зокрема, відображається у значенні діаспори.

Блаженніший Любомир Гузар наголосив на важливості виховання у формуванні особистості: «Суверенітет у своїй глибинній суті – це стан душі, що проявляється в усвідомленні власної гідності, у розумінні та шануванні своєї історії, культури та мови, у відповідальності за власну землю та добро свого народу з готовністю захистити одного, як ніхто не підкреслює необхідність вивчення рідної мови та виховання патріотизму».

Під час Форуму мігрантів, присвяченого 70-річчю депортації українців до Казахстану в Караганді, Глава УГКЦ Святослав Шевчук наголосив: «Є три речі, які допомагають зберегти власну національну ідентичність за кордоном – українська сім'я, школа та церква. Завдяки їм наші люди пережили труднощі, які зазнали наші батьки у XX столітті» [1].

Невід'ємною частиною українців є духовна відкритість народу, яка визначається не лише ментальністю, традицією чи символами, а й аксіологічними орієнтаціями, які за своїм змістом є християнськими як в Україні, так і в Європі, що також є однією із складових частин єдності порівняно з українською діаспорою в країнах світу. Ціннісно-світоглядний феномен інтеграції людиною культурної ідентичності формується під впливом історичних, соціально-політичних, економічних та інших факторів, властивих кожному етносу, державі чи регіону. Власне, соціокультурні особливості нашого суспільства актуалізуються в аргументах Л. Гузара. Інтерес до об'єднання таких факторів, як держава та церква, зосереджений на переосмисленні цінності особистості, її суттєвих здібностей, однією з яких є духовність, яку несе Церква, і соціально-політичне значення особистості в поєднанні з патріотизмом, розумінням свободи слова і концепцією матеріалізму (як збагачення або бідність) [2].

Українська греко-католицька церква, яка черпала своє духовне та релігійне натхнення з джерел київського християнства, організаційно сформованого в результаті підписання Брестської унії 1596 р., набуває характеру суттєвого національного завдання, виконання якого є ідентичним збереженню українців як нації та у національно-етнорелігійній спільноті. У цьому контексті ми можемо міркувати щодо розвитку системи моральних, етнічних і культурних пріоритетів, які були запропоновані Українською греко-католицькою церквою на основі християнської традиції та перетворилися на стабільну систему цінностей, що стала домінуючим у світі поглядом на українську націю.

З часу свого існування УГКЦ інтегрує дві теології та дві системи світогляду, східну та західну, які часто суперечать одна одній, проте створюють одну додаткову цілісність. За своєю природою УГКЦ є східною не лише за обрядом, а й за духовністю, саме тому вона ставить перед собою завдання протягом століть відроджувати східно-християнську духовність, властиву українському народові. Саме онтологічна, а не психологічна основа духовності визначає її не як стан душі, а як реальне застосування теологічних чи християнських принципів до життя кожної людини.

Сучасна якість та характер національного життя та світогляду, принципи організації соціальних та політичних справ – суми певних особливостей, що визначають українську національно-культурну ідентичність, зароджуються та впливають із свого розвитку в українському християнстві. Водночас Блаженніший Л. Гузар стверджував: «Нам потрібно дуже-дуже наполегливо працювати, щоб змінити наш національний світогляд. На це, я думаю, знадобиться ще принаймні два покоління. Швидше, цього не станеться. Нас не потрібно обманювати, ми все ще далекі від нашої мети, але слава Богу, не на початку нашої подорожі» [3]. Безсумнівно, ХХІ століття вдихнуло новий зміст та окреслило нове призначення для тих суспільно-політичних інститутів, що існували в Україні за часів християнства, і дало негайний поштовх та ідеологічно обґрунтувало необхідність створення нових форм суспільно-політичної організації.

Сучасні етнонаціональні процеси суттєво впливають на відродження релігії, що можна розглядати у двох аспектах: 1) внутрішній, що характеризується поглибленням релігійності населення, омолодженням контингенту віруючих, збільшенням частки останніх у загальній чисельності населення України, 2) зовнішній – будівництво релігійних споруд, збільшення кількості духовних навчальних закладів, монастирів.

Не менш важливим, ніж завдання формування системи морально-етичних основ українського суспільства, відродження духовності, традицій та релігійності, є соціальний аспект діяльності УГКЦ. Церковне соціальне вчення – це не універсальна доктрина, або конкретна соціально-політична чи економічна програма, а скоріше сукупність положень та принципів, у світлі яких необхідно знайти шляхи вирішення проблем, що стосуються сфери суспільного життя, політичної або господарської діяльності.

Церква проповідує загальнолюдські цінності, позачасові цілі, які вона реалізує в житті конкретного суспільства та часу, в різних умовах соціокультурного життя. Реальність може як полегшити, так і перешкодити високому покликанню Церкви. Але Церква бере за мету впливати на людей, щоб змінити світ, зробити його більш гуманним, більш християнським. Слід зазначити, що компетенція Церкви як предмета соціального вчення безпосередньо стосується лише релігійно-моральних аспектів соціальних проблем, а її вдосконалені економічні та соціальні аспекти розглядаються лише опосередковано з позиції відповідності їх християнській моралі.

Історія української держави та УГКЦ наочно свідчить, що християнство стало структурним елементом світогляду та світогляду українського народу, у його внутрішньому положенні, що є однією з найважливіших рис українського світогляду. Релігійність як домінуюча риса національного характеру, як особливий внутрішній духовний стан, як спосіб самооцінки та самодостатня система критеріїв сприйняття всіх проявів зовнішнього світу стала наслідком, своєрідним короні, і водночас заслуговує десяти століть діяльності Української Церкви її здатність стати відповідним духовним регулятором життя українського суспільства, здатність генетично поєднувати та робити спільними та успадкованими внутрішні та зовнішні аспекти релігійно-церковної ідеології та практики.

Богословська інтерпретація сучасної культури, що також визначається як інтерпретація знаків часу, передбачає співпрацю теології не тільки з соціологією, але і з філософською антропологією, історією, етнологією, економічними та соціальними науками, політологією. Інший автор зі спільноти богословів, А. Шафранський, звертає увагу на конкретну роль мирян у тлумаченні знаків часу та просуванні певної культури, як і Л. Гузар, обговорюючи роль УГКЦ у міжнародній спільноті. Завдяки їхній діяльності церква може розширювати свої межі в таких місцях та обставинах, коли це стає знаком присутності та активності за допомогою мирян. Відповідаючи на прикмети часу, інституційна Церква активна, що може принести як користь, так і небезпеку. Вигода виявляється у можливості втілення інституціональної церкви в сучасних реаліях держави, в якій церква стає єдиним голосом та оплотом соціальної активності, за відсутності інших можливостей, дозволених державою. Це можна інтерпретувати в міжнародних відносинах УГКЦ за кордоном та їхніх діаспор в Аргентині, США, Канаді, Польщі, Бразилії, Австралії та Західній Європі. Натомість загрозою для церкви може бути отримання державного, економічного та навіть політичного авторитету. Однак, безсумнівно, ототожнення церковної ієрархії та вірян із соціальними рухами демонструє глибоку вразливість щодо внутрішньої політики держави [4].

Міграція як явище світового масштабу має як позитивні риси (реалізація свободи пересування, діалог культур, професійний обмін тощо), так і негативні (торгівля людьми, розпад сімей людей, які працюють, талановиті люди залишають країну), і, відповідно, ставить нові виклики державі, суспільству та церкві. Це явище набуло нових рис і поширюється по всьому світу під впливом глобалізації. За даними Емігрантського порталу, в українських реаліях вона набула величезних масштабів – 5–7 мільйонів українців працюють за кордоном; в Україні перебуває близько 4 мільйонів іноземних іммігрантів (більшість із них прагнуть потрапити до Західної Європи). Відбиття проблеми українських мігрантів в офіційних документах УГКЦ викликана великою кількістю греко-католиків серед них. Єпископ Йосип (Мілан), керівник відділу пастирської місії УГКЦ, розглядаючи тему міграції, завжди підкреслює актуальність цього питання для церкви та держави. Г. Селешук, голова Комісії УГКЦ із питань мігрантів, наголошує на важливості міграції для українського суспільства та УГКЦ зокрема: «Недарма в історії Української греко-католицької церкви міграція відіграла особливу роль. Приблизно півстоліття УГКЦ могла вільно діяти та розвиватися в мігрантському середовищі. УГКЦ можна навіть назвати Церквою переселенців. Нині близько третини її вірних живуть за кордоном. Більше половини єпархій та екзархатів УГКЦ розташовані за межами України. Внесок діаспори у відродження та розвиток нашої Церкви в Україні важко переоцінити. Діаспора закричала і віддала Батьківщині багатьох своїх найкращих синів і дочок. Зв'язок нашої Церкви з мігрантами та їх організаціями завжди мав особливе значення. Як свідчить досвід УГКЦ за сто років за кордоном, і організації, і церковні громади будуть танути і занепадати без такого зв'язку» [5].

Церква визнає важливість діаспори для неї та української держави і висловлює готовність підтримати та допомогти їй, але значна частина відповідальності покладається на самих мігрантів: «Сучасний світ надає багато можливостей знайти місце у житті. Це може бути для когось за межами власної країни. Важливість діаспори для збереження та розвитку нашої Церкви та держави навряд чи можна переоцінити. Ми не можемо засудити тих, хто опинився в іншій країні. Церква готова надати підтримку українським емігрантам за кордоном. Однак, як свідчить понад століття досвід української діаспори, все залежить від самих емігрантів. Можливості Церкви стають дуже обмеженими без їхньої активної участі» [5].

Створення Комісії УГКЦ із питань мігрантів у жовтні 2007 року є відповіддю на рішення Синоду Єпископів, проведеного 27 вересня 2007 року – 6 жовтня 2007 року, присвятити особливий день молитви за мігрантів (остання неділя перед Різдвам). Феномен еміграції для українського суспільства не є новим; дослідники зазвичай нараховують чотири хвилі української міграції, причини яких різні: примусовий експорт, втеча від війни, несвобода, пошук кращої долі тощо. Окрім створення згаданої комісії, голова УГКЦ закликав українців за кордоном, їхні сім'ї та всіх людей доброї волі зі словом підтримки та любові. Водночас Любомир Гузар застерігав мігрантів від втрати зв'язку з батьківщиною, сім'єю та церквою, а також від втрати національної ідентичності. «Будь живим членом середовища, в якому ти перебуваєш, але остерігайся асиміляції. Кожен іммігрант має вважати себе послом України, засвідчуючи свою поведінку високим рівнем релігійного та культурного життя українського народу. Не дозволяйте потребі в грошах вас засліплювати і зупиняти» [6].

Постановою Кабінету Міністрів України № 344 від 10 травня 2018 року було затверджено Державну програму співпраці з іноземними українцями на період до 2020 року [7].

Щороку держава надає фінансову підтримку громадським організаціям іноземних українців (українська діаспора, чи іноземні українці – це особи, які є громадянами іншої держави, або особи без громадянства, а також мають українське етнічне походження або мають українське походження) для реалізації певних проєктів, спрямовану на всебічне сприяння культурним, інформаційним та мовним потребам закордонних українців на період до 2020 року для виконання цілей Програми: надання фінансової підтримки громадам іноземних українців для забезпечення публікації періодичних видань громадами, підготовка телевізійних та радіопрограм, підтримка Інтернет-ресурсів спільнот іноземних українців, розміщення публікацій на українську тематику в засобах масової інформації за кордоном; надання фінансової підтримки громадам іноземних українців у виданні наукових, науково-популярних, художніх творів та збірників для спільнот іноземних українців, а також творів іноземних українців, що перекладають твори української літератури іноземними мовами; надання фінансової підтримки громадам іноземних українців для проведення наукових та освітніх заходів за кордоном, включаючи форуми, конференції, семінари за участю іноземних українців; надання фінансової підтримки громадам іноземних українців для популяризації української мови, літератури, культури, історії, традицій українського народу, включаючи викладання української мови, а також інших предметів українською мовою; надання фінансової підтримки громадам іноземних українців для навчальних закладів за кордоном, в яких навчання викладається українською чи українською мовами, та центрів культури друкованою, фото-, аудіо-, відеопродукцією, предметами національної символіки; надання фінансової підтримки громадам іноземних українців для проведення культурно-мистецьких заходів за кордоном, включаючи фестивалі, фестивалі мистецтв, виставки, вечори та тижні українського мистецтва, кіно, українську пісню та поезію, концерти творчих колективів; надання фінансової підтримки громадам іноземних українців для виготовлення та встановлення меморіальних дошок, присвячених видатним діячам історії України, науки та культури та історичним подіям; надання фінансової підтримки громадам іноземних українців із метою організації за кордоном місць поховань (місць пам'яті) видатних українців, забезпечення належного догляду за пам'ятниками, пам'ятними знаками, меморіальними дошками, присвяченими видатним діячам історії України, науки та культури та історичним подіям, а також прилеглих територій; надання фінансової підтримки громадам іноземних українців на основі співфінансування організації дитячих таборів для іноземних українців із метою ознайомлення з національними традиціями, українською мовою, літературою, історією України; забезпечення освіт-

ніх та мовних потреб іноземних українців, таких як надання допомоги Ризькій українській загальноосвітній школі (Латвійська Республіка) шляхом направлення (відрядження) викладачів з України до Ризької української середньої школи для викладання українських та українських дисциплін та придбання комп'ютерного обладнання початкових класів Ризької української середньої школи.

Нині надзвичайно важливим є вивчення впливу релігійного чинника. Принципи, механізми та похідні цього явища вивчалися у XX–XXI століттях представниками релігійно-філософських напрямів, політології, соціології, марксистської та аналітичної філософії, феноменології, структуралізму.

Щоб поговорити з людиною про неї, про її завдання та цілі, сама церква має знати потреби людини, обставини, що визначають її ментальність, та джерело кризи особистості. Причиною кризи є негармонія сучасного світу, яка спостерігається на трьох рівнях: в окремій людині, в сім'ї та, врешті-решт, у суспільстві. Отже, церква є вирішальним фактором формування діаспори за кордоном і не лише формування, але й, як наслідок, сприяння їхній діяльності та об'єднанню, що є фактичним результатом думок і роботи Блаженнішого Любомира Гузара, який вважає іноземних українців та мігрантів борцями за культурну спадщину та людьми, які несуть культуру та історію нашої країни у країнах світу.

Список використаної літератури

1. Блаженний Святослав Шевчук: Форум Духовна та культурна ідентичність українців Східної Європи та Азії. Вчора. Сьогодні. Завтра. Львів, 2007. URL: http://ugcc.ua/news/u_karagand%D1%96_rozpochavsya_forum_m%D1%96grant%D1%96v_z_nagodi_v%D1%96dznachennya_70oi_r%D1%96chnits%D1%96_deportats%D1%96i_ukraints%D1%96v_v_kazahstan_80692.html (дата звернення: 24.01.2020)
2. Гнатишин О. Блаженний Любомир Гузар – Думки у спадок. Львів : Свічадо, 2018. 58 с.
3. Гузар Л. Єкуменізм як передумова відкриття своєї ідентичності. *В пошуках ідентичності. Студійні дні в Ниредгазі*. Львів : Свічадо, 1998. 130 с.
4. Балицька Н. Концептуальні основи впливу ісламу на міжнародну політику. *Вісник Львівського університету*. 2005. № 15. 158 с.
5. Селешук Г. Звернення з нагоди відзначення в УГКЦ дні мігранта України. Київ, 2010. URL: http://risu.org.ua/ua/index/resources/church_doc/ugcc_doc/33962 (дата звернення: 24.01.2020).
6. Блаженний Любомир Гузар: Звернення з нагоди дня емігранта. Львів, 2007. URL: https://risu.org.ua/article_print.php?id=33935&name=ugcc_doc&lang=ua& (дата звернення: 24.01.2020).
7. Постанова Кабінету Міністрів України. 2018. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/344-2018-%D0%BF> (дата звернення: 24.01.2020).

INTERNATIONAL ACTIVITY OF THE UKRAINIAN GREEK CATHOLIC CHURCH: RELIGIOUS ANALYSIS OF ACTIVITY HIS BEATITUDE LUBOMYR HUSAR ON THE UNITY OF THE CHURCH, STATE, AND UKRAINIAN DIASPORA

Volodymyr Verbytskyi

orcid.org/0000-0002-4832-9994

Taras Shevchenko National University of Kyiv,

Faculty of Philosophy, Department of Religious Studies

Volodymyrska str., 60, 01033, Kyiv, Ukraine

The article considers a very important factor of His Beatitude Lubomyr Husar (Ukrainian Greek Catholic Church), who actively supported together with his followers, the most positive tendencies towards the development and pacification of Ukraine.

Nowadays, the international activity of the Ukrainian Greek Catholic Church is an important factor in the active presentation of the main directions of Ukrainian politics in the religious and spiritual realm. Moreover, this direction of the church activity influences not only spiritual care and protection of its believers abroad, missionary work, friendly communication with fraternal churches, dialogue with spiritual leaders of other religions, consultations with famous state and public figures, scientists, politicians, but also sharing the issues that are of concern to today's Ukrainian society with European public.

On February 26, 2019, the Head of the Ukrainian Greek Catholic Church, Svyatoslav Shevchuk, held a round table entitled "Ukraine Today: The role of the Ukrainian Greek Catholic Church in the transformation of Ukrainian society" at the Residence of Pope Paul VI near the Vatican. His Beatitude Svyatoslav Shevchuk drew attention to solving a number of problems in Ukraine of international importance. These are, above all, the overcoming of the remnants of the post-Soviet society, the problems of corruption generated by the oligarchic system, the war in the East of Ukraine, and so on.

Ambassadors and representatives of the embassies at the Apostolic Capital from Germany, Ukraine, the USA, Hungary, Australia, Poland, Lithuania, Italy, Portugal, France, Belgium, representatives of the State Secretariat of the Vatican and others took part in the discussion.

Given that, the Ukrainian Greek Catholic Church through its sociopolitical doctrine and the corresponding moral imperatives and appraisal judgments, indirectly influences the adoption and implementation of political decisions and the political consciousness of believers, it can be argued that it acts not only as a political actor but also as a performer of a social mission, represents Ukrainian interests at the international level.

Key words: Ukrainian Greek Catholic Church, His Beatitude Lubomyr Husar, Church, State, Diaspora, Culture, Values.